

Slavnost Těla a Krve Páně rok A (2026)

1. čtení – Dt 8,2-3.14b-16a

Dal ti pokrm, který jsi neznal ani ty ani tvoji otcové.

Čtení z páté knihy Mojžíšovy.

Mojžíš řekl lidu: „Pamatuj na celou cestu, po níž tě vedl Hospodin, tvůj Bůh, čtyřicet let na poušti, aby tě pokořil, aby tě zkoušel, aby poznal, co je v tvém srdci, zda budeš zachovávat jeho příkazy, nebo ne. Pokořil tě, dal ti pocítit hlad a nasýtil tě manou, kterou jsi neznal ani ty ani tvoji otcové, aby tě poučil, že člověk nežije pouze chlebem, ale že člověk může žít vším, co vychází z Hospodinových úst. Nezapomeň tedy na Hospodina, svého Boha, který tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví, který tě vedl po velké a strašné poušti, kde byli ohniví hadi a štíři, po pustini bez vody, který pro tebe vyvedl vodu z nejtvrďší skály, který tě sytil na poušti manou, kterou tvoji otcové neznali.“

Mezizpěv – Žl 147,12-13.14-15.19-20

Jeruzaléme, oslavuj Hospodina!

Nebo: Aleluja.

Jeruzaléme, oslavuj Hospodina,
chval svého Boha, Sióne,
že zpevnil závory tvých bran,
požehnal tvým synům v tobě.

Zjednal tvému území pokoj
a sytí tě jadrnou pšenicí.
Sesílá svůj rozkaz na zemi,
rychle běží jeho slovo.

Ozámil své slovo Jakobovi,
své zákony a přikázání Izraeli.
Tak nejednal se žádným národem:
nesdělil jim svá přikázání.

2. čtení – 1 Kor 10,16-17

Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho.

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Bratři! Kalich požehnání, který žehnáme - není to účast v Kristově krvi? Chléb, který lámeme - není to účast v Kristově těle? Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho, neboť všichni máme účast na jednom chlebě.

SEKVENCE

Chval, Sióne, Spasitele,
chval Pastýře z duše celé
hymnami a písněmi.

Boha člověk nedochválí.
I nejodvážnější chvály
před ním úctou oněmí.

Budiž dán dík spravedlivý;
životodárný a živý
chléb dnes budiž oslaven.

Chléb, jež u jednoho stolu
jedlo dvanáct apoštolů
z rukou Páně v onen den.

Plně, zvučně ať zní chvála,
jíž se duše rozjásala
vděkem k Bohu nad námi.

Dnes buď s láskou vzpomínáno,
jak poprvé bylo dáno
k hodům lásky pozvání.

Hostina nového Krále
novou smlouvou nenadále
končí provždy starý čas.

Místo stáří novost dýchá,
pravda pod lží neutichá,
noc ozářil prudký jas.

Kriste, slov tvých pamětlivi:
„Co já činím, činite i vy,“
památku tvou slavíme.

Dle tvé vůle k naší spáse
spočívá i oběť naše
ve chlebu a ve víně.

Křesťanům je pravda dána:
Chléb se stává tělem Pána,
víno jeho krví jest.

Duch nechápe, nevidí to,
co je živé víře vryto
nad řád běžných lidských cest.

Pod různými způsoby
v znameních skryt žije s námi
nejdražší dar na zemi.

Nápoj krve, pokrm těla,
v každém Krista plnost celá
přes dvě různá vzezření.

Vezmi z něho, bude celý.
Nezlomí se, nerozdělí,
nedotčen, ač přijímán.

Přijmeš ty a přijme jiný,
přijat ústy nesčetnými
trvá tak, jak byl nám dán.

Dobří, špatní přijímají,
úděl nestejný však mají,
život nebo prokletí.

Špatným smrt a dobrým žití,
hled', jak různé mohou býti
plody téhož přijetí.

Když kněz svátost v rukou láme,
věř, že změna nenastane,
že i ve zlomečku máme
to, co celek ukrývá.

To jen tvářnost změnila se.
Svátost přetrvává v čase
v neměnné síle i kráse,
živá, věčná, zářivá.

* Chléb andělský dostáváme,
pokrm na cestu v něm máme,
jídlo Božím dětem dané,
chléb, jenž neháže se psům.

Chléb v obrazech zvěstovaný,
jako Izák v obět' daný,
Beránek obětovaný,
mana daná praotcům.

Pastýři náš, chlebe pravý,
smiluj se, vrať duším zdraví,
chraň nás, Pane obětavý,
dej nám poznat v světle slávy
věčný život v nebesích.

Všemohoucí, Svrchovaný,
kéž zasedneš k stolu s námi,
kéž jsme, Kriste milovaný,
spoludědici nazváni,
účastníky svatých tvých.

Zpěv před evangeliem – Jan 6,51

Aleluja. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe, praví Pán; kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. Aleluja.

Evangelium – Jan 6,51-58

Mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl zástupům: „Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za

život světa.“ Židé se mezi sebou přeli a říkali: „Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo?“ Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám: Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne. To je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli naši otcové, a umřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky.“

Homilie

Minulou neděli jsme o slavnosti Nejsvětější Trojice rozjímali nad nejhlubším tajemstvím naší víry: nad tajemstvím Boha, který je dokonalým společenstvím Osob, který je Láskou. Stáli jsme v němém úžasu před pravdou, která přesahuje náš rozum. Dnes však tatáž Láska, která je životem Nejsvětější Trojice, nechce zůstat v pro nás nedostupných hlubinách nebe. **Tato Láska přijímá tělo. Stává se pokrmem.** Vychází do ulic našich měst a vesnic v procesích, aby nám v bílém kruhu chleba připomněla, jak je konkrétní, blízká a oddaná až k šílenství.

Dnešní evangelium je silné, ba přímo šokující. Kristus nemluví jazykem symbolů ani podobenství. Mluví přímo: „Mé tělo je pravý pokrm a má krev je pravý nápoj.“ V řeckém originálu je použito slovo sarx – označující skutečné, fyzické tělo. A používá také sloveso trogo – které doslova znamená žvýkat, kousat, přežvykovat. Ježíš nenechává prostor pro dvojznačnost. Neříká: „to vás bude nějak duchovně reprezentovat“. Říká: musíte mě přijmout jako pokrm, musíte mě vstřebat do sebe, musíte se stát jedním organismem.

V této souvislosti zaznívá s plnou silou varování, které Pán Ježíš předal jedné vizionářce: „**Chraň se bezmyšlenkovitého a lhostejného přijímání Mne ve svatém přijímání.** Je to těžký hřích a znesvěcení mé lásky.“ Tato slova nejsou určena k tomu, aby nás vyděsila a odvedla od oltáře. Mají nás probudit. Jsou výkřikem Zamilovaného, který dává celý svůj dar, a vidí, že duše, která Ho přijímá, je nepřítomná, rozptýlená a považuje tuto chvíli za pouhý rituál.

Jaká je největší bolest lásky? Ne nenávisť, ale lhostejnost. Když někomu dáváš své srdce, svou krev, svůj život, a on to přijímá roztržitě, myslí na něco jiného a neřekne ani „miluji tě“. Není právě takové často naše svaté přijímání? Jdeme v řadě, protože jdou všichni. Automaticky otevřeme pusou. Někdy si ani nepamatujeme, zda jsme Hostii skutečně přijali. Bezmyšlenkovitost zabíjí lásku.

Wanda Póltawska, svědkyně víry a věrná průvodkyně duchovními zápasy svatého Jana Pavla II., nám zanechala dojemné svědectví, které je výčitkou svědomí pro naši dobu. Vzpomíná na své dětství, kdy umíral starý domovník pan

Michał. Kněz k němu nesl Pána Ježíše. Jako malá dívka viděla scénu, která se jí navždy vryla do srdce: lidé na ulici – pánové v drahých kožiších, pošťák, sedlák na voze – všichni bez váhání padali na kolena. Do bláta, do tajícího sněhu. Malá Wanda si také kleká, i když myslí na bílé podkolenky, které si ušpiní. Ale kleká. Protože prochází Bůh.

Tento obraz lidí klečících v blátě staví před nás zásadní otázku: Co se stalo s naší vírou? Kam se poděla naše něha a náš timor Dei – ona svatá bázeň před majestátem Lásky? Paní Póltawska prorocky klade otázku: „Zmenšil se snad Bůh v lidských očích, sražený na úroveň našeho ubohého rozměru?“

Podlehli jsme – jak říká – „záplavě špinavé vody ze Západu“, snobství a módě. Nejde však jen o vnější gesto. **Člověk může klečet a být myšlenkami daleko. Jde o postoj duše.** O to, zda si při přistupování ke svatému přijímání uvědomuji, **že se moje ústa za okamžik stanou novým Betlémem a moje duše živým svatostánkem.** Že přijímám Toho, před kterým „padají starci v nebi a vrhají své koruny před trůn“.

Problém je v tom, že jsme si zvykli. To je největší nepřítel Eucharistie. První svaté přijímání je mimořádným zážitkem, později se stává zvykem. A Kristus v Hostii je stejně veliký a svatý po tisíci jako při prvním setkání. Jeho láska je stejně vroucí. On nemá volné dny od milování.

Dnešní slavnost není jen procesí venku. **Je výzvou k revoluci srdce. Tato revoluce začíná „pokleknutím“ v duchu, i když to tělo nedokáže.** Jde o to, aby se před svatým přijímáním utišil běh našich myšlenek. Abychom si alespoň na okamžik, jako malá Wanda, uvědomili, že prochází Bůh. Že přichází Ten, který za nás vykřvácel na Golgotě. Že Ho chceme přijmout ne lhostejně, ale s úctou, vděčností a touhou opětovat Jeho lásku.

Kéž je tato Eucharistie časem, kdy **prosíme Ducha Svatého o milost úžasu.** O nové oči, které v bílém hostijním chlebu spatří Boha Lásky. A když se budeme vracet do lavic se srdcem plným vděčností, poklekněme před Tím, který nejen je Láskou, ale který chce být také milován. Amen.